

Grund af Fagenes Uensartethed og de Erfaringer, man havde fra Svejts, ikke at kunne benytte den obligatoriske Forsikringsmaade med Hensyn til Forsikring af arbejdsløse. Jeg udtalte endvidere, at Kommissionen ikke i sit Forslag havde turdet fastslaa nogen Definition af Begrebet „uforskyldt Arbejdsløshed“, og at det formentlig ogsaa vil være overflødig. Endvidere udtalte jeg, at man med Hensyn til Spørgsmaalet om Løsningen havde ment det forsigtigst at holde sig til de Erfaringer, man i Tidens Løb havde indvundet gennem Sygekasseloven og de alt i længere Tid bestaaende Arbejdsløsheds-kasser.

Det var altsaa Hovedindholdet af min Tale forleden, men inden jeg gaar over til at omtale nogle af de vigtigste Enkelt-heder i selve Lovforslaget, vil jeg dog gerne til disse Udtalelser føje, at den Gang Kommissionen tog fat paa Behandlingen af dette Spørgsmaal, var det os selvfølgelig om at gøre, at komme denne Sag paa saa nært Hold, som det i det hele taget lod sig gøre. Vi tilkaldte da nogle Mænd, der vilde stille sig til Kommissionens Raadighed, til at holde Foredrag for Medlemmerne og besvare de Spørgsmaal, der fra Medlemmernes Side kunde blive rettede til dem angaaende dette eller hint Spørgsmaal, og i det hele taget angaaende Oplysning om den bestaaende Arbejdsløshedsforsikring. Vi fik da ogsaa velvilligt Lov til at benytte Resultaterne fra et Udvalg, der af Københavns Borgerrepræsentation var nedsat til en lignende Undersøgelse af beslægtede Forhold, og hvor man ogsaa havde foretaget en saadan Overhøring, om man maa kalde det saa. Vi fik, som sagt, velvilligt Lov til at benytte de dér frembragte Resultater. Naar vi imidlertid ønskede at gaa videre og faa Forbindelse med forskellige Ledere fra Forbundene, saa var der den særlige Grund dertil, at det nævnte Udvalg fra Borgerrepræsentationen jo ikke havde hørt Ordførerne fra Arbejdsgivernes Side. Man kunde derfor med nogen Føje indvende mod de Opgivelser og Besvarelser, der forelaa, at de kunde være ensidige. Det vilde vi ikke gerne risikere, og vi vilde derfor, hvis det var muligt, søge at faa Folk til Stede saavel fra Arbejdsgivernes Forenings som fra Fagenes Side, der kunde belyse Forholdene, saaledes som man saa dem fra begge Sider. Imidlertid fik vi ikke det fuldstændige Resultat af disse Bestræbelser, idet det nemlig ikke viste sig muligt at faa

nogen til at komme til Stede fra Arbejdsgiverforeningens Side, som kunde tale med noget virkeligt Mandat paa Arbejdsgivernes Vegne. Det lykkedes kun at faa én Mand til Stede, som maatte siges nærmest at repræsentere Arbejdsgiverne. Han udtalte sig for Kommissionen, og det vigtigste og væsentligste af, hvad han hævdede i sit Foredrag, var, at man ikke med nogen Berettigelse kunde paalægge Arbejdsgiverne at bære nogen Del af Arbejdernes Arbejdsløshedsforsikring. Det var netop et af de meget vigtige Spørgsmaal, som ogsaa stillede sig frem for Kommissionen til Besvarelse, hvorvidt man med Hensyn til denne Forsikring vilde være i Stand til at engagere ogsaa Arbejdsgiverne og forpligte dem overfor Arbejdsløshedsforsikringen. De forskellige Overvejelser gavede imidlertid til Resultat, at man ikke mente, at dette vilde være rigtigt eller forsvarligt. For det første er det jo almindelig kendt, at Arbejdsgiverne ere pligtige at bære en betydelig Del af og i visse Tilfælde hele Risikoen med Hensyn til Ulykkesforsikringen. Alene af den Grund var det mere betænkeligt at paalægge Arbejdsgiverne ogsaa at bære en Del af nærværende Forsikring. For det andet kunde det jo ogsaa gøres gældende fra Arbejdsgivernes Side, at de Bidrag, de kom til at svare til Arbejdsløshedsforsikringen, dog i nogen Maade kunde komme Strejkekasserne til gode, idet de Beløb, som Arbejderne altsaa selv sparede i Kraft af Arbejdsgivernes Tilskud, kunde faa den Betydning for Arbejderne selv, at de kunde indbetale et noget større Tilskud til Strejkekasserne. En saadan Betragtning vilde man ikke absolut kunne afvise, idet det selvfølgelig kan hævdes, at der i denne Betragtning findes Grunde, som man ikke uden videre kan komme forbi. Da Kommissionen desuden opfattede Stillingen saaledes, at Staten eller det offentlige havde Raad til at overse Spørgsmaal af den Art og kun burde rette sine Bestræbelser henimod at hjælpe de Medlemmer af de daarligst stillede Fag — for det er jo dog Hensigten — som ikke selv vilde være i Stand til at svare deres Forsikringspræmie, mente man, det vilde være rigtigt ikke at tage Arbejdsgiverne ind under denne Lov, men at lade det bero ved, at det offentlige kom til at tilskyde sit Tilskud til Forsikringen. Ganske vist var man jo ikke uden Fortilfælde med Hensyn til at engagere Arbejdsgiverne her, idet man i 1903 i Frankrig — det var, saa vidt jeg husker, Millerand — havde stillet Forslag om en Ulykkesforsikring, hvortil